

[Jørgen Jensen.]

ster på grundlag af det, der var opnået ved de specielle forhandlinger og på grundlag af forligsmandens skitse. Man vedtog endvidere at ændre dyrtidsreguleringen, således at procentordninger bortfaldt og man skulle have en fast regulering for alle.

Umiddelbart efter er der opstået nogle fortolkningsvanskeligheder om betydningen for øvrige overenskomstområder, nemlig dem, der ikke havde påbegyndt forhandlingerne.

Det er rigtigt, at der i lovforslaget henvises til, at sådanne uoverensstemmelser kan afgøres af et nævn, men det er lige så naturligt, at et sådant nævn, uanset hvordan det bliver sammensat, vil skele noget til, hvorledes ministerierne fortolker den lov, som er vedtaget. Derfor er spørgsmålet, hvorvidt de overenskomster, som havde faste dyrtidsreguleringer, men samtidig en taktregulering, er berørt af loven.

Jeg vil gerne understrege, at selv om det gik hurtigt med at gennemføre de lovforslag i marts måned, var der dog tid til at stille nogle spørgsmål, og jeg stillede i udvalget spørgsmål til både arbejds- og finansministeren, for det første om, hvorvidt eksisterende taktreguleringsordninger var berørt af denne lov. Det sagde man det var de ikke. Jeg spurgte endvidere, om de opsigelser, som var fremsendt af lønnings- og pensionsministeriet inden for statens område om opsigelse af taktreguleringsordninger, ville blive trukket tilbage. Det fik jeg et positivt svar på, og jeg ved også, at de senere er blevet trukket tilbage.

Men alligevel står det sådan i dag, at der både på det private arbejdsmarked og også inden for det offentlige er nogen diskussion om, hvorledes man skal fortolke dette, om eksisterende taktreguleringsordninger skal tages op til forhandling og ændres i henhold til den taktreguleringsordning, der skal være for de offentligt ansatte.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Det fremgår af § 5 i loven om forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m. v., at der for offentligt ansatte, der hidtil har haft procentvis dyrtidsregulering, skal iværksættes en taktreguleringsordning.

Denne bestemmelse får ikke virkning for overenskomster, der hidtil har haft dyrtidsregulering med et ørebeløb.

Det må efter min opfattelse også betyde, at overenskomster, der indeholder bestemmelser som nævnt af hr. Jørgen Jensen, ikke er i strid med overenskomstloven.

Det er i øvrigt i loven om forlængelse af kollektive overenskomster bestemt, at overenskomster med udløbstid efter 1. marts 1975 skal forlænges med de ændringer, der følger af loven, men således at parterne selv ved forhandling skal foretage den nødvendige tilpasning. Såfremt parterne ikke selv kan blive enige herom, skal sagen indbringes for et paritetisk sammensat nævn, der om fornødent udpeger en opmand, der træffer afgørelsen.

Jeg kan endelig oplyse, at arbejdsministeriet ikke har udtalt sig som anført af spørgeren.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg skal takke for svaret, som var klart med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de eksisterende taktreguleringsordninger var overenskomststridige.

Til bemærkningen om, at arbejdsministeriet ikke har udtalt sig på den omtalte måde, må jeg tage det til efterretning, da jeg ikke selv personlig har hørt det, men jeg har dog erfaret, at der i de igangværende forhandlinger ved radio og tv så sent som i går skulle være faldet udtalelser, som henviste til udtalelser, ikke fra arbejdsministeriet, men fra finansministeriet. Jeg er da glad for, hvis det er sådan, at det i ministerens udtalelser her også gøres klart, at sådanne udtalelser ikke har bund i folketingets fortolkning af de love, der blev vedtaget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Glensgård (FP) til arbejdsministeren:

„Finder ministeren det rimeligt, at surt indtjente skatteydermidler skal udøses til udvidelse af en 18 hullers golfbane, og kan ministeren oplyse, hvordan staten kan forhindre, at et sådant foretagende bliver statsstøttet?“

(Spm. nr. 216).